

Суетна надежда!

Горнитѣ ни другари съвѣзмъ се изгубиха. Скоро по-гхсти вълни отъ мъгла лѣхнаха възъ насъ съ влажното си дихание. Ние потъгнахме въ нея и вървѣхме изъ нея сѣ нагорѣ. Азъ бѣхъ сломенъ. Яхнахъ коня на г. М, който бѣ отминалъ на-прѣжъ, и заправихъ дълги зигзаги по лѣзгавата трѣва на урвата; но скоро единъ поясъ натръкаляни голѣми скални блокове ме накараха да слѣзна. Минахме камъняка съ много мж.ки, бѣдствувайки на всѣки скокъ да си счупимъ коститѣ въ острия гранитъ. Стражарѣтъ го избиколи далеко съ коня по урвата. Ние продължавахме, подъ дѣждъ вече. На петдесетина метра по горѣ видѣхме изправени нѣкакви човѣшки фигури, прилични въ гхстата мъгла на скандинавски богове—единтъ съ тиролска шапка.

Това бѣха г. М, г. М чъ, бай Пеню и унтеръ офицерѣтъ.

Тѣ стоеха на самото теме на Мусалла.

Скоро и ние се озовахме тамъ.

Въ мъглата.

Намирахме се въ единъ океанъ отъ мъгла.

Дѣждѣтъ ни биеше, не силенъ, но настойчивъ и досадливъ.

Отъ Мусалла ние виждахме само едно малко трѣкало : наклонната полянка на която стоехме, прѣсѣчена на сѣверъ отъ зхбери: вѣнецѣтъ на чала. Подъ тия зхбери се спущаше нѣкаква пропастъ, невидима подъ сивитѣ талази, които я пълнѣха. Зхберитѣ имаха видъ на полукръгъ, обърнатъ съ вънатото къмъ сѣверъ. Тѣ бѣха ужасно разпоцѣпени, разломени, изгризани отъ зхба на врѣмето, отъ разрушителната работа на води, жеги и помръзляци прѣзъ течение на безчислени вѣкове. Издаденъ така изъ мъглата, тоя скалистъ полукръгъ приличаше на горията челюсть на нѣкое химерическо чудовище, знало изъ хаоса да ние облаци...

Прѣзъ мъгливата мрѣжа можахме да видимъ, прѣбулена, само горнията частъ отъ урвата на пропастѣта съ нѣкаква прѣсна. Ронливи отвѣсни сипеи, ярове, набучени съ остри скали, балвани едвамъ закрѣпени, пропукани или изсипани скалаци—прѣдсказваха сичката грозота на ямата, надъ която